လရောင်ကျူးရှင်

ဟုတ်ကဲ့ . . . မမ

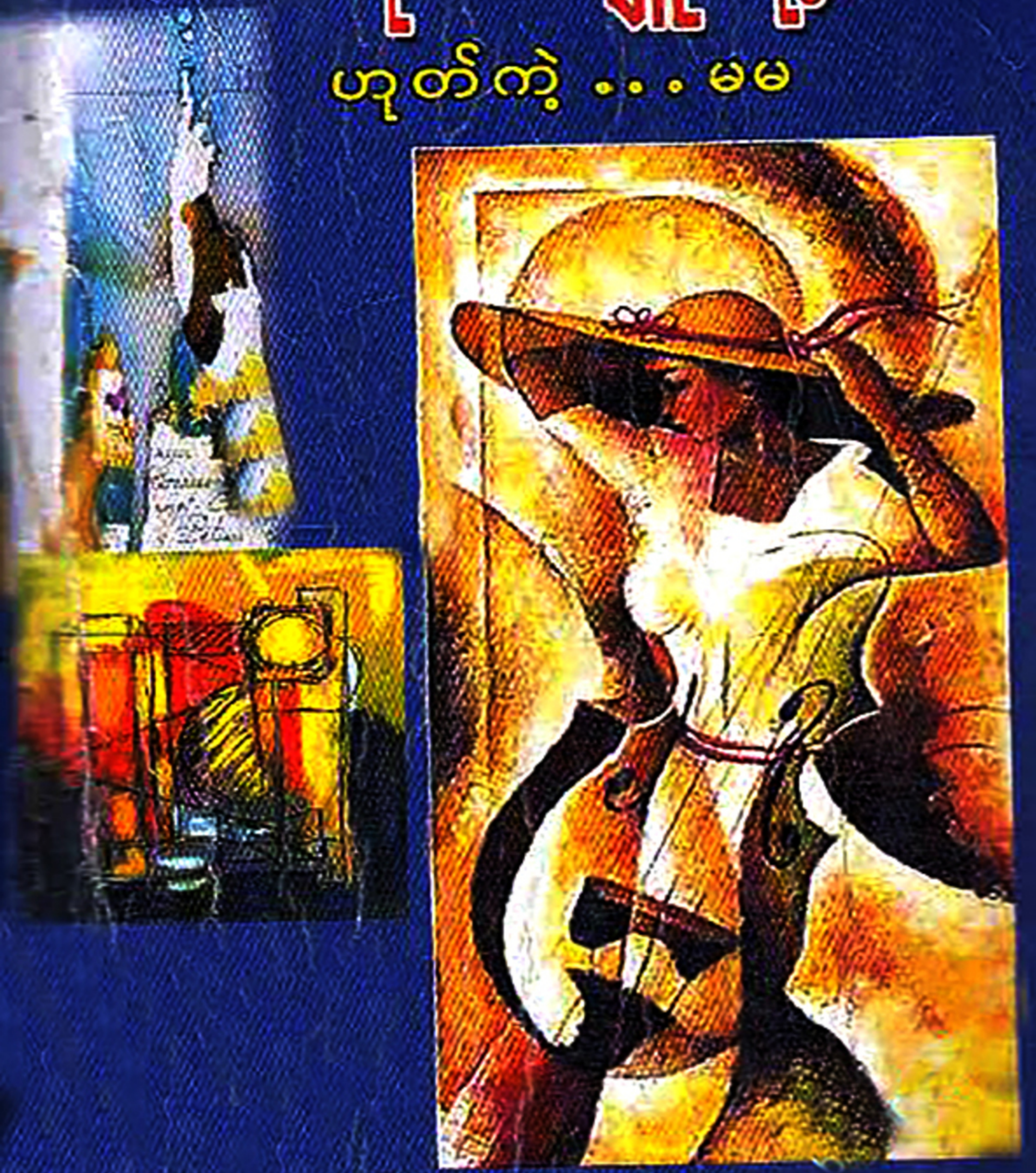

အခန်း (၁)

အရပ်မြင့်တဲ့ မိန်းမတော်တော်များများ ဆံပင် သိပ်မရှည်ကြပါဘူး။ ဆံပင်အရှည်ကြီးနှင့် မြင်လိုက်လျှင် လည်း အလွန်ဆုံး အရပ်အမြင့်က အနေတော်လောက်တွေပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးကတော့ အရပ်တော်တော်မြင့်နေပြီး ဆံပင်တွေလည်း တင်ပါး ဖုံးလွန်သည် အထိ ပျော့နွဲ့ဝဲဖြာနေသည် ။

ပြီးတော့ ကြားဖူးသေးသည် ၊ လူတစ်ကိုယ်မှာ အဖျက်တစ်မျိုးတော့ ရှိနေတာပဲတဲ့ ။ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့ ။

သူမကတော့ ဝင်းဝါစိုပြည်သည့် ရွှေအဆင်းနှင့် အရပ်မြင့်သလောက် လှသည့် ကိုယ်ဟန်က ထင်းနေ သည် ။

သုံးချိုးတစ်ချိုးသာသာ မြင်နေရသည့် မျက်နှာပေါ်မှာ လည်း အပြစ်ဆိုစရာ ဘာမှ မရှိ။ နီရဲထူပြည့်သည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက စေ့ပိတ်ထားတာ ပိုလှသည် ။

အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ခတ်မသွားသည့် မျက်တောင်ကော့တို့ သည် တစ်နေရာတည်းမှာ စူးစိုက်နေလျက် မျက်ဝန်းတို့ ကို ခြုံလွှာတစ်ခုကဲ့သို့ ထူပိတ်စွာ ယှက်မိုးထားကြ၏။

သူ ပင့်သက်ရှိုက်မိသည် ။

ဖတ်ဖူးခဲ့သော ပန်ထွာဘုရင်မ၏ အလှတရားများကဲ့သို့ ဒီမိန်းမ ကိုယ်မှာ ဆံဖျားကနေ ခြေဖျားအထိ တစ်လက်မ တိုးရွှေ့ကြည့်မိတိုင်း ကဗျာကာရံတွေ အဆုံးအစမဲ့ ထွက်လာနိုင်သေးသည် ။

ထို့ကြောင့် သူ နှုတ်ခမ်းအောက်လွှာကို ခပ်ဖိဖိကိုက်ကာ မျက်ဝန်းတွေကို ရွှေ့ဖယ်ပစ်ဖို့ အားထုတ်လိုက် သည် ။ သို့သော် နောက်ထပ် စုန်ဆင်းသွားမိသည့် မျက်ဝန်းတို့ က လွတ်လွတ်လပ်လပ်ချထားသော ဖဝါးစောင်း လေးတွေ၊ နီရဲနေသည့် လက်ချောင်းကလေးတွေဆီမှာ ရပ်တန့်သွားပြန်သည် ။

သူမကတော့ ခန်းဆီးသိမ်းထားသည့် မှန်ပြတင်းကနေ ကုမ္ပဏီ၏ အောက်ဘက် ခြံဝန်းကြီးထဲကို ငြိမ် သက်စွာ ငေးကြည့်နေဆဲသာ။

နုဖတ်သော စံကားဝါရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် ရှိုးရိုးထမီကို ခြေဖမိုးထက်မှာ ပုံနေသည် အထိ ဝတ်ထား၏။ လက်ပိုက်ထားတာလည်း မဟုတ်၊ တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုင်နေခြင်းလည်း မရှိ။

လက်နှစ်ဖက်စလုံး ဒီတိုင်းချထားပြီး ရပ်နေတာ ဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ တောင့်တောင့်မတ်မတ်ကြီး မဟုတ်သလို နုနုနွဲ့နွဲ့ဟန်တွေလည်း မပါ။

ဘယ်လိုနေနေ လှနေသောသူမသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်နေပုံလေးကိုက လှနေပြန်သည် ။ အသက်သုံး ဆယ်ကျော်ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်က မယုံနိုင်စရာဖြစ်လောက်အောင် လှနေ၏။

သူမဘက်က အကြည့်၊ အမူအရာ ဘာမှ ပြုမူခဲ့ခြင်းမရှိသေးဘဲ ဘေးကရပ်ငေးနေရင်း ဆွဲညို့ခံနေရ သလို မျက်တောင်မခတ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရတာ

တစ်ယောက်ယောက်ကို သူ ပြန်ပြောရင် ယုံကြမလား။

သူ နောက်ထပ် ပင့်သက်အရှိုက်မှာ အလွန်နူးညံ့သည့် ရေမွှေးနံ့တစ်ချက်က ဝေ့ခနဲ ကျီစယ်သွား၏။ ထို မွှေးနံ့လေးကိုလည်း နှစ်သက်သွားမိပြန်သည် ။

သူနှင့် သူမ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေခဲ့သည့် အခန်းထဲမှာ ဒါ သူမ၏ ကိုယ်သင်းနံ့ပဲ ဖြစ်ရမည်သာ။ ထို အခါ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ချက် ဝင်ကာ ပို၍ စူးစိုက်ကြည့်မိသည် ။

ရနံ့ကင်း...။

သူမနာမည်က ရနံ့ကင်းဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ မွှေးနေတာလေးက မက်မောစရာ။ သူ တွေးနေတုန်း သူမ မျက်နှာမှာ လှုပ်ရှားမှုတွေ ဖြစ်သွား၏ ။ ပြီးတော့ သူ့ဘက်ကို တည့်တည့်လှည့်ရပ်ကာ...

"မင်း တို့ ကို သိလား"

"ခုမှ မြင်ဖူးတာပါ"

ရှားရင့်ရောင်မျက်နက်ဆန်ပြည့်ပြည့်နှင့် ပြာလဲ့သော မျက်ဝန်းအိမ်ကို သူ မလွတ်တမ်း ကြည့်၏။ မျက် ဝန်းနှင့် မျက်တောင်ကော့တို့ သည် ဆေးသားညီသော ပန်းချီဆရာ၏ ဂန္ထဝင်စုတ်ချက်တွေလား။

"မင်း တစ်ချိန်လုံး အကြာကြီးကြည့်နေခဲ့တာ ပြော ဘာတွေမြင်လဲ"

"တော်တော်လှပါတယ်"

သူမမျက်နှာ အပြုံးတစ်ချက်လက်လာ၏။

"ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

သူမ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးသည် ။ ထို့နောက်...

ထိခတ်သံက ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟီးသွားခဲ့၏။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားသလား ထင်ရလောက် အောင် ပြင်းထန်သည် ။

ယောက်ျားမာနဆိုတာကို ဘယ်လိုလဲ ဆုပ်ကိုင်ထားထား မာနက အရေပြားပေါ်ထိ လွှမ်းခြုံမနေခဲ့ဘူး ထင်သည် ။

ရိုက်ချက်ကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းတစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်ဝိုင်းသွားခဲ့၏။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွား တာ မဟုတ်သော်လည်း နာတာ ကျင်တာအတွက် အရေပြားက သပ်သပ်ထုတ်နုတ်ခံစားပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည် ။

"နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ဒီစကားမျိုး မပြောမိစေနဲ့ ၊ တို့ မင်းကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ တို့ ကို ကြည့်ရှုဝေဖန်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ခိုင်းတာကိုလုပ်၊ ကျွေးတာကိုစား၊ တို့ အတွက် မင်း အမြဲတမ်း တာဝန်ကျေနေ ရမယ်၊ ဒါပဲ"

ရိုက်ချက်က ပြင်းသည် ။ ခံတွင်းထဲမှာ ငံကျိကျိအရသာတွေ ဖြစ်လာတော့ သွေးထွက်ခဲ့ပြီကို သိသော် လည်း ထွေးထုတ်ပစ်ဖို့ အတွက် သူမ ရှေ့မှ ထွက်ခွာခွင့်မရသေး။

သူ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် မျက်လွှာချထားခဲ့သည် ။ သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်အောက်မှာ ပုံနေသည့် အဝါရောင် ထမီစလေးနှင့် ဖြူဝင်းလှပသော ခြေအစုံ။

ခြေချောင်းကလေးတွေကလည်း ထိကိုင်ကြည့်ချင်စဖွယ် ဖြစ်နေပြန်သည် ။ နောက်ထပ် လှတယ်လို့ ပြောလျှင် အရိုက်ခံဖို့ ကျန်ပါသေးသည် ။

အနာခံပြီး ပြောရဲသော်လည်း သူ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ နေပေးခဲ့၏ ။

"ဆယ်နေကဲ..."

ကိုယ့်နာမည်ကို ခေါ်လိုက်ပေမယ့် သူမ မျက်နှာကို နောက်ထပ်မကြည့်မိအောင် အကြည့်ကို သူမ၏ ရင် ညွှန့်လောက်ထိပဲ ဖျတ်ခနဲ ပို့လိုက်ပြီး ပြန်သိမ်းသည် ။

"မင်းကို ဆယ်နေကဲလို့ နာမည်ပေးခဲ့တာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိချင်လား "

လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက ဒီနာမည်ကို လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးသည် ။ သူလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ထိ တမ်းတမ်းစွဲ သိချင်တာမျိုး မဟုတ်ပေ။ နာမည်နှင့် သူက အသားကျခဲ့ပြီပဲ။

အိမ်မှာ ကော၊ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ကော 'ဆယ်နေကဲ'ဆိုတဲ့ အဖျားဆွတ်နာမည်လည်း တွင် နေခဲ့ပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ကျေနပ်သွားအောင် သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

"ပြောပြမယ် လိုက်ခဲ့"

တံခါးဝက သူ့ကျောနောက်မှာ မို့ သူမ အရင်သွားသာအောင် သူ ဆုတ်ပေးလိုက်သည် ။ သူ့ရှေ့ကနေ ကပ် ဖြတ်သွားစဉ်မှာ မွှေးရနံ့ကလေး တစ်ချက် ဝေ့ကျန်ခဲ့၏။ သူ မက်မောခဲ့ပြန်သည် ။

ကုမ္ပဏီအောက်ထပ် ရောက်လာတော့ ဝန်ထမ်းတွေက သူမကို တရိုတသေ ခေါင်းငုံ့လွဲရှောင်ပေးကြ၏။

ဒီမနက်မှာ ဒီမနက်ဆိုတာတောင် နာရီပိုင်းလေးပဲ ရှိသေးသည် ။ ဒေါ်ရန့်ကင်းဟာ မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာခဲ့သည် ။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအားလုံးကို မဟုတ်ပါ။ အထက်အရာရှိပိုင်းလောက်ပဲ လောလောဆယ် အသိပေးထား လိုက်တာဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဝန်ထမ်းအားလုံးက အရင်ကတည်းက သိမြင်ရင်းနှီးနေခဲ့ကြသလို အားလုံး၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ ရှိသေခြင်းတွေက မြန်ဆန်လှသည် ။

ပြီးတော့ သူမနောက်မှာ ပါလာခဲ့သည့် သူ့ကို ပြုံးပြကြသည် ။ ခေါင်းပဲဆတ်ပြပြီး သူ မပြုံးဖြစ်ခဲ့ပေ။ အစကတော့ သူက ဒီမှာ လုပ်ငန်းကို ကျွမ်းဝင်အောင် လေ့လာနေဆဲ သူဌေးသား၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် နောက် ဆုံးနှစ်။

နောင်အခါမှာ 'ဦးစီး' ကုမ္ပဏီမှာ ဦးစီးဦးဆောင်ဖြစ်လာမည့် သူ။ ခုတော့ သူ မဟုတ်တော့ဘူး ထင်သည် ။

"ဆယ်နေ ဒီမနက် မင်းရဲ့ မမ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ..."

"ကျွန်တော် သွားကြိုရမှာ လား"

"မလိုဘူး၊ မင်း သွားတွေ့ရမှာ ၊ ကုမ္ပဏီမှာ မင်းကို သူ စောင့်နေလိမ့်မယ်"

ဟု ဦးစိုးခ,က ပြောခဲ့သည် ။ သူ့ဘဝမှာ ဦးစိုးခနှင့် ဒေါ်နီတာဟာ ကျေးမိဘများ ပဲ ဖြစ်သည် ။ 'ကျေးဇူး ရှင်တွေပါ'လို့ သူ ပြောတိုင်း ဦးစိုးခကတော့ ခေါင်းခါခဲ့၏။

"ငါတို့ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင်က 'ရန့်ကင်း'ပါ"

ဒီနာမည်ကို သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ပြီးသား။

သူဌေးကြီးဦးစိုးနေ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး။

ဆယ်နေကဲဆိုသည့် သူကတော့ မိဘမဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ၊ ဒီမိသားစုထဲ ဘယ်လို ရောက်လာခဲ့ရသလဲ သူ ဘာမှ မသိခဲ့ပေ ။

ဘယ်သူကမှ လည်း မပြော၊ သူ သိတာက ဒေါ်ရန်နုံကင်းဆိုတာ သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်။ နိုင်ငံခြားမှာ နေသည် ၊ ပြန်လာချင်လည်း လာမည်၊ လာချင်မှ လည်း လာမည်။

လာသည် ဖြစ်စေ၊ မလာဘူးဖြစ်စေ သူ့အတွေးထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်ခဲ့ ဖူးသည့် ဒေါ်ရန်နုံကင်းဆိုတာ အသက် လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်၊ ရင်စေ့ လက်ရှည်၊ ပါတိတ်ထမီနှင့် ဆံထုံးခပ်မြင့်မြင့် ခန့်ခန့် ပုံစံမျိုးသာ။

တကယ်မြင်လိုက်ရတော့ သူ စက္ကန့်များ စွာ မိနစ်သို့ပေးဆပ်၍ အလူးအလဲကျရှုံးခဲ့ရကာ အဆုံးခံခဲ့ရ ကာ...

"ဒီဘက်ကိုသွား"

သူမ အသံကို ထပ်ကြားရတော့ သူ့ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည် ။ ဒီဘက် ဆိုတာကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး သူ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည် ။

သီးသန့်ခွဲထုတ်ထားသည့် ကုန်ကြမ်းလှောင်သော သံဂိုထောင်ကြီး တွေဘေးမှာ ထမင်းစားနေကြသည့် အလုပ်ကြမ်းသမားတွေ။

နွေရာသီ မွန်းတည့်လုလု နေရောင်က ပူပြင်းနေ၏။ ဂိုထောင် အမိုးက မလုံခြုံ။ တစ်လံနီးပါးလောက် ရှိ သော အရိပ်ကလေးမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ကပ်သပ်ထိုင်ကာ ထမင်းချိုင့်လေးတွေဖွင့်၍ စားသောက်နေကြသော သူတို့စကား နှင့် သူတို့ စိုပြည်နေကြ၏။

'ဒီဘက်သွား'ဆိုလို့ လျှောက်လာခဲ့သည့် ခြေလှမ်းတို့ က နှေးကျသွားခဲ့သည် ။ သူ့ကို ဒီဘက်ကို ဘာဖြစ် လို့ လာခိုင်းတာလဲ။

ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားခဲ့ရင် အလုပ်သမားတွေ သူ့ကို တွေ့သွားကြမည်၊ တွေ့ကြလျှင် ထမင်းစား ပျက် ကုန်ကြမည်။

သူ ဟိုဘက်နားမှာ ကားရပ်ပြီး ဖြတ်လျှောက်သွားတာတောင် လက်တို့ ကြည့်ကြ၊ လိုက်ငေးကြနှင့် အမြဲ တမ်း အထူးတဆန်းကြည့်တတ်ကြသော အလုပ်သမားတွေအားလုံး သူ့ကို သိနေကြ၏။

အခု သူသွားတာနှင့် 'သူဌေး' ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ ပါလိမ့်လို့ ထင်ပြီး ပျာပျာသလဲတွေ ထဖြစ်ကုန်ကြမှာ သေချာနေ၏။

သူ့ ခြေလှမ်းတွေ နှေးကျသွားရာမှ ထိုနေရာမှာ ပဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည် ။

နောက်ကို မျက်လုံးမဟုတ်ပေမယ့် နည်းနည်းပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သူမက သူ့နောက် မလှမ်းမကမ်း မှာ ရပ်ပစ်လိုက်တာတွေ့၏။

သူ ရှေ့ဆက်မသွားဖို့ ကိုလည်း ဆက်သွားဖို့ မပြော၊ နောက်ထပ် ဘာဆက်လုပ်၊ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ လည်း မလာ။

ဘာမှန်းမသိဘဲ သူလည်း ဒီတိုင်းရပ်နေဆဲမှာ စကားသံတွေ ပျံ့လွင့်လာခဲ့၏။

"ဟိုဘက်တိုးပါဦး ပူစူးရာ၊ ထမင်းစားရတာ ကျောကုန်က နေပူလို့ မျိုမကျတော့ဘူး"

"ဟုတ်ပ၊ ဒါတောင် မွန်းမတည့်သေးဘူး၊ နေတစ်စင်းတည်းမို့လို့ ပဲ ဆယ်စင်းလောက်သာ တစ်ပြိုင် တည်းပူရင် မပြောချင်တော့ဘူး"

"နေဆယ်စင်း တစ်ပြိုင်တည်းပူရင်..."

သူ့နားထဲမှာ ထိရှဝင်သွား၏။ ထူတန်းသည့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကျသွားသည် ။

သူ့နာမည်က 'ဆယ်နေကဲ'...

"အဟွန်း..."

နှုတ်ခမ်းကို ဖိစေ့ပြီး မဲ့ပစ်လိုက်ကာ ပခုံးပါ တွန့်ပစ်လိုက်သေးသည် ။ ဟွန်းခနဲ ရွဲ့ပစ်လိုက်သံကြောင့် လှည့်မကြည့်ဘဲ စိတ်အာရုံများ အားလုံးကို မြင်သွား၏။

သူ့မျက်နှာ နောက်ကိုငဲ့စောင်းသွားပြီး ဖျတ်ခနဲ ရင်ဆိုင်ကြည့်သည် ။

"ဟား ဟား ဟား"

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်လိုက်မိကာမှ သူမက ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည် ။ လှလှပပ ရယ်တာလည်း မဟုတ်၊ ဟန်တွေပန်တွေလည်း မပါ။ ကျေနပ်အားရစွာ အူလှိုက်အသည်းလှိုက် ရယ် မောနေတာဖြစ်သည် ။

သူမ သူ့ကို ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တာ ဒီစကားတွေ သူ့ကို ကြားစေချင်တာလား၊ 'နေဆယ်စင်း'၊ သူက 'ဆယ် နေကဲ' တဲ့ ။

သူ နားမလည်ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်လိုက်ရသလို ဖြစ်ခဲ့၏။

"ဟား ဟား ဟား"

သူမက ဟားတိုက်ရယ်နေဆဲ၊ အရယ်မရပ်ဘဲ သူ့ကို မဲ့ကြည့်၍ ...

"ဆယ်နေကဲ မင်းကို ဒီနာမည် ပြောင်းပေးခဲ့တာ တို့ ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ အခု သိပြီလား"

သူ မဖြေရသေးပါ။

"မင်းရဲ့ မျက်နှာဟာ တို့ အတွက် နေဆယ်စင်းထက် ပြင်းနေလို့ ပေါ့ကွ၊ နေလိုမီးလို ပူပြင်းလောင်မြိုက် စေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် မင်းကို ရှင်သန်စေခဲ့တာ၊ မင်းအတွက် တို့ မအေးချမ်းခဲ့ရသလို မင်းဘဝ ဘယ် တော့မှ အေးချမ်းခွင့် ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မင်းက 'ဆယ်နေကဲ' လေ"

ရန့်ကင်းဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် သူ့ဘဝ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့သလဲ။ စက်စုပ်မုန်းတီးမှုတွေနှင့် စူးစူးရဲရဲဖြစ်နေသော မျက်ဝန်းတွေကို သူ နားမလည်နိုင်။

ဘဝမှာ မိဘမဲ့ခဲ့ရခြင်းထက် ဆိုးရွားမှုတွေ နောက်ထပ်ရှိနေသေးတာ သေချာသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှ မသိခဲ့ပေ။

သူမကတော့ ရယ်နေဆဲပါ။

******

အခန်း (၂)

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်းမျက်နှာက"

တစ်ယောက်က ပခုံးချင်းတိုက်ပြီး မေးသည် ။ နှစ်ယောက်က ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်၏။ စိတ်မျက်ဝန်းထဲ မှာ သူတို့ မျက်နှာတွေကို သိနေပေမယ့် ဆယ်နေဘယ်သူ့ကိုမှ လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပေ။ တစ်လှမ်းချင်း တာဝန်ကျေ နေခဲ့သည့် သူ့ခြေလှမ်းတွေပေါ်မှာ အကြည့်ကို ငုံ့စိုက်ချထားခဲ့၏။ ခုနစ်သောင်းခွဲတန်သည် ဆိုသော အနက် ရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ရှူးဖိနပ်၊ ပြီးတော့ ကော်ဖီရောင်နုနု ဘောင်းဘီနှင့် သခွားရောင် ရှပ်လက်တို ပွပွ။

ခါးပတ်ကပဲ သောင်းကျော်တန်သေးသည် ။ ဝတ်ထားခဲ့သည့် ရိုးလက်စ်နာရီက သိန်းပေါင်းများ စွာ တန်၏။

တန်ဖိုးဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သူ ဂရုစိုက်မိလာခဲ့သည် ။ သူ့ဘဝမှာ တန်ဖိုးက ဘာလဲ…

"ဆယ်နေ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အဝါနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား"

အဝါဆိုတာက ‘အဝါရောင်’ နာမည်နှင့် သူ့ချစ်သူ။ ဘယ်နှစ်ယောက်မြောက်ဆိုတာတော့ မသိတော့ပေ။

သူ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး မျက်နှာမော့သည် ။ တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီဆိုကတည်းက မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း တွေကော၊ ချစ်သူတွေကော၊ ချစ်သူ

လိုလို၊ သူငယ်ချင်းလိုလိုတွေကော သူ့မှာ များ လွန်းလို့ သူငယ်ချင်းတွေက လည်း စနောက်ခဲ့ကြသည် ။

သူငယ်ချင်း မဟုတ်တဲ့ သူတွေလည်း သိကြတာပါပဲ။

သူဟာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ကောင် မဟုတ်ပေမယ့် နေရာတကာမှာ အလေးအနက်တွေ မများ ခဲ့တာတော့ သေချာ သည် ။

မိဘမဲ့ဆိုသည့် ကိုယ့်ဘဝကို ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်နဲ့ တစ်ခါမှ တွေးကြည့်ရင်လေးဖူးခဲ့တာ မရှိ။

"ကျွန်တော့်မိဘတွေက သေကုန်ကြတာလား"လို့ မေးလိုက်တိုင်း ‘အေး’ တစ်လုံးပဲ ရခဲ့တတ်သည့် အဖြေပေါ်မှာ ထပ်ဆင့် စပ်စုလိုစိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာလည်း မရှိ။

‘မင်းနဲ့ လေးလေးတို့ က သွေးသားမတော်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အတွက် တာဝန်ကျေဖို့ ကို ရှုပ်ရှုပ်ချုံချုံ ကြိုးစားခဲ့ရတာ’လို့ ပြောတာတွေက စိတ်ဝင်စားစရာပါ။

ဒါပေမဲ့ မေးလိုက်တိုင်း မပြည့်စုံသည့် ဝါကျတချို့နဲ့ ပဲ အဆုံးသတ်သွားသည် ။

ဆက်ပြောပါ မေးလည်း မပြောဘဲ တစ်ဖက်လှည့်၍ တိတ်ဆိတ်နေရင်း ဖြတ်တောက်ပြီးဆုံးသွားတာ တွေလည်း ခဏခဏ။

နောက်တော့လည်း မမေးဖြစ်တော့ပါ။ မသိချင်တော့လို့ မဟုတ်ဘဲ မေးကို မမေးဘဲ နေလိုက်တော့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ခုကျတော့ သူ့ဘဝ အစကတည်းက အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ပါလား။

‘ဆယ်နေကဲ’ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ပြောင်းခဲ့သည် ဆိုတော့ သူ့နာမည် ဟိုအရင်က ဘာလဲ၊ ဒါကိုမေးရင်ကော နားလည်အောင် ဖြေပေးပါ့မလား။

သူတို့ ပြောချင်တာတွေကျတော့ ပြောကြသည် ၊ မပြောချင်တာဆို လှီးလွှဲပြောဆိုပေးဖော်တောင် မရခဲ့ သော ကိုယ်ဘေးက လူတွေကိုလည်း သူ နားမလည်တော့ပေ။

ပျော်ပျော်နေတတ်ခဲ့သည့် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးဟာ 'ဆယ်နေကဲ' ဆိုသည့် နာမည်ပေါ်မှာ ရှုပ်ထွေး သော အဓိပ္ပာယ်များ စွာနှင့် ပူလောင်နေခဲ့သည် လား။

"ချမ်းသာ"

"ပြော"

"ဆယ်နေကဲဆိုတဲ့ နာမည်ကို မင်း ဘယ်လိုခံစားမလဲ"

"ဟ..."

ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလားဆိုသည့် မျက်လုံးကြီး ဝင့်လာသည် ။ အတန်းလစ်ကြဖို့ တူညီစွာ လှမ်းခဲ့သော ခြေထောက်တွေက တူညီစွာ နှေးကျသွားကြ။

ချမ်းသာက ဟိုဘက်ကနှစ်ယောက်ကို မေးဆတ်ပြပြီးမှ ဆယ်နေ့မျက်နှာကို ကြည့်၏။

"မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဆယ်နေ၊ မင်းမျက်နှာကော၊ မင်းရဲ့ အတွေးတွေကော ဒီနေ့ တစ်ခုခုဖြစ်နေ တာ သေချာတယ်"

ဆယ်နေက ခြေလှမ်းရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ဘယ်မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဘဲ ရှေ့တည့်တည့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ ရင်း...

"မေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါ၊ ငါ့နာမည်မှာ ဘယ်လိုဖွဲ့စည်းမှုတွေ ပါနေသလဲ"

"မင်းကလဲ ဒီလောက်လှတဲ့ နာမည်ကိုကွာ၊ ပထမနှစ်တုန်းက မင်းနဲ့ ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ဒါလီဆိုရင် မင်း နာမည်ကို အဖျားဆွတ်ရမှာ နှမြောလို့ ဆိုပြီး 'ဆယ်နေကဲ'လို့ ပဲ ခေါ်တာလေ၊ နာမည်လေးက သိပ်လှတာပဲလို့ တို့ ရှေ့မှာ ပဲ ပြောဖူးခဲ့သေးတယ်"

ဂျော်နီနှင့် မင်းကောင်းက ဘာမှ ဝင်မပြောသေးဘဲ လေးယောက်သား ဝိုင်းဖွဲ့ရပ်လိုက်မိကြ၏။

" မဟုတ်ဘူး ၊ ငါလိုချင်တာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ၊ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါဆိုတာမျိုး နာမည်ပေါ်မှာ တိုးတက်ခြင်း၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားတာမျိုး"

"မင်းက လူငယ်ဖြစ်ပြီး အတွေးခေါင်နေပြန်ပြီ၊ ဘာလဲ ဆယ်နေကဲဆိုလို့ ပူလောင်တဲ့ သဘောလို့ တွေး နေတာလား"

ဂျော်နီ ဝင်ပြောတော့ သူ ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်၏။ နေရာမှာ ဆက်လျှောက်ဖို့ ခြေလှမ်းစတော့လည်း အားလုံးပဲ သူ့ဘေးမှာ ပါလာကြတာ...

"နေကို ပူလောင်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြတာ မရှိပါဘူးကွာ၊ နေဆိုတာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ပြယုဂ်နဲ့ ခံ့ခံ့ညားညားရှိနေတာပဲ၊ လူတွေကို အကျိုးပြုနေတယ်၊ သူ အရှိန်မပြင်းဘူး၊ နေမင်းရဲ့ သဘောက လွှမ်း မိုးချုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းလို့ ငါတို့ မြင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ဒီသဘောပါပဲ၊ 'ဆယ်နေကဲ'ဆိုတော့ မင်းရဲ့ လွှမ်းမိုးနိုင်မှုက နည်းသလား"

ဆယ်နေက ပြုံးလိုက်ပြီး ဂျော်နီ့ကို ကြည့်၏။ တစ်ဖက်မှာ စာအုပ်တွေနှင့် တစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီအိတ် ထဲ ထည့်ထားရင်း ပြုံးနေလျက်နှ

င့် ပဲ တစ်လှမ်းချင်းသွားနေခဲ့သည် ။

ခဏကြာအောင် တိတ်နေခဲ့ပြီးမှ ...

"မင်းတို့ ကတော့ ဆယ်နေကဲဆိုတဲ့ ကောင်ကို မေတ္တာရှိနေကြလို့ ဒီလိုတွေးပေးနေကြတာဖြစ်မှာ ပါ"

"မင်းကို ဘယ်သူက မေတ္တာမရှိစွာ ဝေဖန်လိုက်လို့ လဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဆေးကျောင်းက မင်းမင်းမြတ်လား၊ သူက နေပုံထိုင်ပုံကိုက အဘွားအိုပေါက်စလေးလိုပဲ၊ မင်းက အရမ်းဟောက်ဖြစ်တော့ ကြိုက်ကလဲကြိုက်ချင်၊ ကြိုက်လဲ မကြိုက်ရဲဖြစ်ပြီး ဇီဇာကြောင်နေတာပါ၊ ဘာပြောပြောခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့ "

ဆယ်နေက ဟွန့်ခနဲမဲ့၍ ရယ်သည် ။ ဟုတ်လို့ ဝန်ခံသလိုလို၊ မဟုတ်လို့ လှောင်လိုက်တာလိုလိုနှင့် ပြော သည့် ချမ်းသာပင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွား၏။

ဘေးက အကဲခတ်ပြီး သဘောပေါက်သွားသူက မင်းကောင်း ဖြစ်သည် ။

"မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မဲ့တာလောက်ကို ဒီကောင် ဘယ်တုန်းက ကြွေဖူးလို့ လဲ၊ အဲဒါနဲ့ မဆိုင်နိုင် ဘူး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

ဆယ်နေ့ကို မေးဆတ်မေး၏။

ကန်ပေါင်ပေါ်တက်လာခဲ့ကြပြီး ထိုင်လို့ ကောင်းသည့် နေရာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဆယ်နေက ကန်စပ်ဘက် မှာ ဒီတိုင်း ထိုင်ချလိုက်သည် ။ သုံးယောက်မှာ လည်း လိုက်ထိုင်ရမလိုလို၊ ဆက်သွားဖို့ ပဲ ပြန်ဆွဲထူရမလိုလိုနှင့် ဂျော်နီက ထိုင်သည် ၊ နှစ်ယောက်က ဟန်ပြင်တုန်း...

"မင်းတို့ ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး "

ဆယ်နေက စကားစလိုက်မှ ချမ်းသာနဲ့ မင်းကောင်းက သူ့ဘေးမှာ တစ်ယောက်၊ နောက်မှာ တစ် ယောက် ဝင်ထိုင်လုက်ကြသည် ။

"ဆက်ပြောလေ"

နောက်ကနေ မင်းကောင်းက ကျောကုန်းကို တို့ ၏။

"ဆယ်နေကဲဆိုတာ အဆများ စွာ ပူလောင်းပြင်းထန်တဲ့ မီးတဲ့ ၊ ဒီနာမည်ဟာ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ထွက်နေ တာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေမယ့် ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ဖြစ်နေအောင် တမင် ဒီနာမည်ကို ပေးခဲ့တာ"

"ဘယ်လို..."

"ငါ့မျက်နှာကိုမြင်တိုင်း နေလိုမီးလိုပူသတဲ့ "

ဆယ်နေက နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ ပြုံးသည် ။ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသည့် အပြုံးမဟုတ်မှန်း သိသာစွာ နှုတ်ခမ်း သားတို့ မှာ နာကျင်ရိပ်တွေရှိနေသည် ။ မျက်ဝန်းအစုံက အေးစက်စူးရှနေ၏။

အလယ်ခွဲခပ်တိုတိုဆံပင်နှင့် သွယ်မလိုလို လေးထောင့်ဆန်ချင်သော မျက်နှာမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင် ဖူးခဲ့သော ဂျစ်ကန်ကန် ရက်စက်လိုခြင်းတွေ ပြည့်သိပ်နေသည် ။

သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံလည်း ဘာမှ မသိရသေးဘဲ ချမ်းသာတို့ အမျိုးမျိုး ပုံဖော်နေခဲ့ကြ၏။ ဒီကောင် ပိုးစိုးပက်စက် ခံစားနေရတာတော့ သေချာပါသည် ။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ စိတ်ဒဏ်ရာတွေကို မြင်နေကြရ၏။

"မင်းတို့လိုပဲ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ဂရုမစိုက်မိခဲ့တဲ့ ဒီနာမည်ကို သူက စမေးတာ၊ ဒီနာမည် ဘာဖြစ်လို့ ပေး ခဲ့တာလဲ သိလားတဲ့ "

"ဘယ်သူကလဲ၊ မင်းလေးလေးကလား"

"ဟာ လေးလေး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ လေးလေးက ဒီကောင့်ကိုသိပ်ချစ်တာ၊ ဒါ ချစ်စကားကြိုက်စကားမှ မဟုတ်တာ"

"ဒါဆို မာမီတာပဲ ရှိတော့တာ၊ မာမီတာကကော မေးစရာလား"

ချမ်းသာတို့ ထင်ကြေးတွေ ပေးနေကြတာကို ဆယ်နေက နားထောင်နေသည် ။ လေးလေးကော၊ မာမီ တာကော သူ့ကို ချစ်ကြတာကို အိမ်မှာ ဝင်ထွက်ဖူးနေကြသည့် သူတို့ တွေအားလုံး သိကြသည် ။ ဒါကြောင့် ထင် ကြေးတွေ ပေးကြတော့ ဘာမှ မရေရာ။

"ဆယ်နေ မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ မင်းကိုမုန်းတဲ့ သူ မင်းတို့ မိသားစုထဲမှာ ဘယ်သူရှိလို့ လဲ"

"မမ"

"ဟင်..."

"ဘယ်က မမလဲ"

ကျော်နီနဲ့ ချမ်းသာ ပြိုင်တူ မေးကြ၏။ ထူးဆန်းသွားလို့ ပါ။

ဘဝအစက နာမည်နှင့် ပတ်သက်တာကို တူးဖော်ခဲ့သူဟာ မိဘ သို့မဟုတ် မိသားစုထဲက အရေးပါ သည့် တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမည်။ ဘယ်သူလဲ...

"မမဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဆယ်နေ"

"မနေ့ကမှ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာတာ"

"ဟင်... မင်းပြောတဲ့ မွေးစားအမေ ဆိုတာလား"

'အမေ'လို့ ပြောတော့ သူ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ပြီးတော့ ရယ်၏။

'ရန့်ကင်း'ဆိုသော မိန်းမ၏ ရွှေရုပ်လွှာကို သူ ဘယ်လိုပုံဖော်ပြောရမလဲ။

"ဟုတ်လား ဆယ်နေ"

"ဟုတ်တယ်"

"မင်းပြောတော့ အဲဒီအမေကို မင်းကသာ မမြင်ဖူးတာ၊ မင်းကို ခုလိုပြည့်စုံခမ်းနားအောင် ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ ဘာမှ မတော်ဘူးဆို၊ ကျေးဇူးရှင်တွေဆို"

"ဟုတ်တယ်"

"လေးလေးဦးစိုးခနဲ့ မာမီတာတို့ ကလဲ အဲဒီအမေရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေပဲဆို၊ မင်းကို လိုလေသေးမရှိ အောင် စောင့်ရှောက်နေကြတာ မွေးစားအမေရဲ့ မျက်နှာကြောင့် ပဲဆို"

"ဟုတ်တယ်"

"ဟုတ်တာတွေချည်းပဲ၊ မဟုတ်တာက ဘာလဲပြောလေကွာ၊ ချစ်လို့ မွေးစားထားတာပဲ၊ တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ဥစ္စာ၊ အခုဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားတွေ ပြောရတာလဲ"

"မသိဘူး"

"ဟမ်..."

သူတို့ မှာ ထင်ကြေးတွေအမျိုးမျိုးပေးပြီး ဆယ်နေ ပြန်ဖြေလာမည့် စကားတစ်ခွန်းချင့် သူ့အတွေး၊ ကိုယ့်အတွေး ဘယ်သူမှန်သလဲ ချိန်ကြည့်မလို၊ ရင်တွေခုန်နေခဲ့ကြသည် ။

ဖြေလိုက်တော့ 'မသိဘူး'တဲ့ ။

"ငါသိသလောက်က ဒါပဲ"

ဆယ်နေက သူတို့ ကို ငေးကြည့်ပြီး အပြုံးမပျက် ဖြေသည် ။

"ငါသိနေတာတစ်ခုကတော့ ငါ့ကို အမုန်းခွန်အားတွေနဲ့ ရှင်သန်စေခဲ့တယ် ဆိုတာပဲ"

"ဘာလဲကွာ"

"အေးလေ မဟုတ်သေးပါဘူး"

"လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘ၀ကို တာ၀န်ယူရတာ လွယ်တာမှတ်လို့ ပြီးတော့ အဲဒီမိသားစုမှာ မင်းပဲရှိတာ၊ မင်းကို အမွေစားအမွေခံ မွေးထားကြတာ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်တယ်"

"အဲဒါ မုန်းလို့ အမွေပေးတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား"

"မသိဘူး"

ဂျော်နီက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဆယ်နေရှေ့ကို ထ လာပြီး မြက်ခင်းပေါ်မှာ ပစ်စလက်ခတ် ထိုင်ချလိုက် သည် ။

"အဲဒါတွေက ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ထရှုပ်လာတာလဲ ဆယ်နေ၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ မွေးစားအမေနဲ့ အခုရောက် လာတဲ့ မမဆိုတာ ဘယ်လိုဆက်စပ်နေတာလဲ"

"တစ်ယောက်တည်းပဲလေ"

"ဘယ်လို"

"ဟင်..."

ကျော်နီ မေးလိုက်မှ ဒီမေးခွန်း အရေးကြီးမှန်းသိလိုက်ပြီး နားစွင့်နေကြသည့် ချမ်းသာတို့ နှစ်ယောက် ပြူးပြူးပြဲပြဲ ထဖြစ်ကုန်ကြ၏။

"မမဆိုတော့ ဘယ်အရွယ်လဲ၊ အဲဒါက မွေးစားအမေ၊ ဟ... ဘာတွေလဲ"

"အဲဒါပဲ"

ဆယ်နေက ပြောရင်း သွားတွေပေါ်အောင်ရယ်၏။ ဒီလို တအံ့တဩတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ ပဲဆိုတာ သူ သိ သည် ။ နောက်ထပ် လူကိုမြင်လိုက်လျှင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြဦးမလဲ။

မမက သိပ်လှတယ်။

မမက အရမ်းမိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရက်စက်တယ်ဗျာ။

နှုတ်ခမ်းမှာ မဲ့ပြုံးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ ကျေနပ်စွာပြုံးခြင်းသို့ ရောက်ကာ မမက မုန်တိုင်း တစ်ခုဆိုရင် ကျွန်တော်က မုန်တိုင်းကြောင့် ပျက်စီးလွင့်မျောမယ့်အရာရာပါ၊ မြင်တတ်မယ်ဆိုရင် မုန်တိုင်းဟာ သိပ်လှပါတယ်။

လူတွေဟာ လေကိုမမြင်နိုင်ပေမယ့် မုန်တိုင်းကြောင့် လေကို မြင်ကြရတယ်၊ မျောပါနေကြတဲ့ အရာ ဝတ္ထုတွေရဲ့ လမ်းကြောင်းဟာ လေပဲလေ။

မမ တိုက်ခတ်လာသမျှ အရာထင်ဖို့ ကျွန်တော်က သက်မဲ့ဒြပ်ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခွင့်ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မေးဆတ်ရုံသက်သက်နဲ့ ကျေနပ်ကျန်ခဲ့မယ်သူတော့ မဟုတ်ဘူး ။

မမ မသိသေးလို့ ပါ…

‘ကျွန်တော်က ဆယ်နေကဲ…’

******

အခန်း (၃)

စိမ်းပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားသည် ။ ဝင်းအိနေသည့် မျက်နှာလေးထက်မှာ ခရမ်း ရောင်ဖျော့ဖျော့နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနှင့် မျက်တောင်စပ်လေးတွေအထက်မှာ စိမ်းပြာရောင် ရှဲဒိုးပြောင်ပြောင်တွေက စိုလက်နေ၏။

မျက်နှာရှေ့က အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို ခွာ၍ သူ ဒီတိုင်း ကြည့်သည် ။ မြင်ကွင်းက တကယ်အဝေး ကြီးမို့ ပုံရိပ်လေးပဲ ပြန်ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခါ မျက်လုံးတွေရှေ့မှာ မှန်ပြောင်းကို ပြန်ကပ်လိုက်သည် ။

ကော့နက်သည့် မျက်တောင်ရှည်တွေကိုတောင် တစ်ပင်ချင်း ရှင်းလင်းစွာမြင်နေရသည် ။ လှလိုက်တာ နှုတ်ခမ်းမှာ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်သံက အားမလို အားမရ။

သူမ မျက်နှာ ဒီဘက်လှည့်လာသည် ။ ဒေလီယာပင်ပေါက်လေးတွေကို လိုက်ငုံ့ကြည့်နေ၏။ ခရမ်းရောင် နှုတ်ခမ်းသားပြည့်ပြည့်လေးတွေကို နီသထက်နီအောင် ဆွဲကပ်ကြည့်ရင်း ဆယ်နေ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဆိုင်းသံဗုံသံ တွေ ချက်ချင်းကြီး ထ,ဖြစ်လာကြလေသည် ။

ဒီလောက်ထိ ဘာဖြစ်လို့ လှနေတာလဲ မမ။ အပေါ်ထပ်ပြတင်းတံခါးတစ်ချပ်ကို သာသာလေး ဟပြီး ခိုးချောင်းခိုးဝှက် ကြည့်ရှုနေတာကို ရန့်ကင်းကတော့ သတိမထားမိလို့ ပါ။ မျက်ဝန်းထဲမှာ လက်

ခနဲ ပြိုးပြက် သွားသည့် အရောင်တစ်ချက်ကြောင့် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိကာ ဟိုဒီ လိုက်ကြည့်တော့ လည်း ဘာမှ မရှိ။

"ကင်းရေ..."

ဒေါ်နီတာက လူမလာခင် အသံအရင်ပေး၏။ ရောက်လာတော့ သူမ လက်ထဲမှာ လှောင်အိမ်လှလှလေး နှင့် သာလိကာလေးတစ်ကောင်။

"ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး သမီးရယ် သာလိကာလေး ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ ကောင်းသလဲ"

ကင်းက မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်ကာ သူမကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေသည့် သာလိကာလေးကို သေချာကြည့်သည် ။ ဒေါ်နီတာက လှောင်အိမ်ကို ကိုင်ထားရင် ပိုမြင့်အောင် မြှောက်ပြ၍ ...

"စကားလဲတတ်တယ် သမီးရဲ့ ၊ သူ့သခင်က သင်ပေးတာ တော်တော်တတ်နေပြီ၊ အဲဒါ လင်မယားနှစ် ယောက်က တစ်ယောက်မရှိတုန်း တစ်ယောက်က တစ်ယောက်အကြောင်းပြောတော့ သူက ပြန်တိုင်ပြောတယ် တဲ့ ၊ လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြတာ အကြီးအကျယ်ပဲတဲ့ အဟွန်းဟွန်း"

"အဲဒါနဲ့ ပိုင်ရှင်ကနေ ဒေါ်လေးကို လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်တာလား"

"အင်း"

ဒေါ်နီတာက ခေါင်းညိတ်ရယ်ရင်း ဆက်ပြောသည် ။

"ပေးလိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါ့မလားကွယ်၊ သူ့ယောကျ်ားက ရိုက်သတ်ပစ်မယ်ပြောလို့ ခဏယူထားပေး ပါတဲ့ ၊ ဒေါ်လေးကလဲ အပိုင်ပေးပါလို့ တောင်းတာ၊ သမီး အဖော်ရအောင်လို့ လေ"

"သူ့မှာ နာမည်ရှိလား"

"ငါ့နာမည်က လယ်လယ်"

"ဟော"

ဒေါ်နီတာက မျက်လုံးကြီးပြူး၏။ ကင်း တအံ့တသြ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည် ။ လူစကားပြော သံနှင့် နည်းနည်းလေးပဲ ကွာသည် ။ တကယ် ပီပီသသကြီးပါလား။

"လယ်လယ် ဟုတ်လား"

မေးတော့လည်း ခေါင်းညိတ်နေပြန်သည် ။ ကင်းက သွားကလေး တွေ ပေါ်အောင်ရယ်ကာ လှောင်အိမ် လေးကို ပြောင်းယူလိုက်သည် ။

သာလိကာလေးကို သေသေချာချာကြည့်ကာ...

"နာမည် ပြန်ပြော"

"ငါ့နာမည် လယ်လယ်"

ထပ်ပြောတော့ နှုတ်သီးလေးကို သေချာစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဒါပေမဲ့ လူပြောသလို နှုတ်ခမ်းဖွင့်ပိတ်တာ မရှိသဖြင့် အပြောင်းအလဲက အာ ခေါင်ထဲမှာ ပဲ ရှိမှာ ပါ။

လျှာလိုမျိုး လှုပ်ရှားမှုလေးကို နှုတ်သီးဟလိုက်သည့် ကြားထဲကနေ မြင်နေရသည် ။ ဒီလို စကားပီပီသ သ ကြီး ပြောချလိုက်တာကတော့ တ ကယ့်အံ့သြစရာပဲ ဖြစ်၏။ သာလိကာတွေ စကားတတ်တယ်ဟု ပြောကြ တာ ကြားဖူးပေမယ့် လက်တွေ့တော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ပေ။

အိမ်က အိမ်သားတွေနာမည် ပြောပြပြီး သေချာသင်ပေးရဦးမည်။ ကင်းက လှောင်အိမ်လေးကို ဒေါ်နီ တာလက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်၏။

"ဆယ်နေကဲ ဘာလုပ်နေသလဲ"

"စောစောကပဲ ကျောင်းကပြန်လာတာ၊ ကျူရှင်သွားဖို့ ရေချိုးနေတယ်"

ကင်းမျက်နှာလေးက စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘဲ ချက်ချင်းကြီး အေးစက်ပြောင်းလဲသွား၏။ ပန်း ပင်ကလေးတွေ အလယ်မှာ ရပ်နေခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုကော၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည့် သာလိကာလေးတစ်ကောင် ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်တွေအားလုံးဟာ သူမ၏ စိတ်ကို ကြာရှည်နူးညံ့ပျော်ဝင်စေအောင် မစွမ်းနိုင်ခဲ့ဘူး ထင်သည် ။

ဒေါ်နီတာကို ကျောခိုင်း၍ ရပ်နေလိုက်ကာ...

"ဒီကောင်လေးကို ဒီပုံစံဖြစ်မှာ စိုးလို့ ကျွန်မ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ဖို့ မှာ ပစ်ခဲ့တာတောင်မှ ဒေါ်လေး တို့ ဂရုစိုက်ကြတာ ဒါပဲလား"

"သမီးရယ် ဒေါ်လေးတို့ အရမ်းကို ဂရုစိုက်ကြပါတယ်၊ အပေါင်းအသင်းဆိုလဲ တက္ကသိုလ်တက်မှ တွဲ သွားတွဲလာ ဖြစ်ခဲ့တာ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပုံသွင်းကြတယ်ဆိုတာ မွေးကင်းစကတည်းက ကိုယ့်လက်ထဲကို ရောက်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဆယ်နေက ဒီကို ငါးနှစ်သားကျမှ ရောက်တာ၊ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်အသိ၊ ကိုယ်ပိုင် ဟန်တွေနဲ့ ..."

"မဆိုင်ဘူး အဲဒါ ဒေါ်လေးမပြောနဲ့ ၊ ဒီလို လူမမယ်အရွယ် မပြောနဲ့ အသက်လေးဆယ်ငါးဆယ်လောက် နီးကျမှ အပေါင်းအသင်းဖျက်လို့ ဘဝပျက်သွားကြတဲ့ ယောကျ်ားတွေ အများကြီးပဲ"

ကင်းက ချာခနဲ လှည့်၏။ ဒေါ်နီတာ မျက်လွှာချသွားသည် ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြောသလိုဖြစ်မှ ကြိုက်တတ် တာ ရန့်ကင်း၏ အကျင့်ပဲ ဖြစ်သည် ။ သူဌေးကြီး ဦးစိုးနေဟာ မိတဆိုးသမီးလေးမို့ အထူး အလိုလို

က်သည် ။

ရွှေ၊ ငွေ၊ အခြွေအရံပစ္စည်း ဘာမဆို လက်ညှိုးထိုးသမျှ ဖြစ်စေခဲ့၏။ ကင်း၏ မေမေ ဆုံးသွားကတည်း က ကင်းကို အထူးချစ်သော ဦးစိုးခတို့ လင်မယားကို အိမ်မှာ ခေါ်ထားခဲ့သည် ။

ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်ပေမယ့် စီးပွားရေး ဦးစိုးခနဲ့ ဒေါ်နီတာတို့ က မပြေလည်ကြပါ။ ဒါပေမဲ့ သစ္စာရှိ သည် ။ ဖြောင့်မတ်ခဲ့သည် ။ ကြာလာတော့ အိမ်မှာ သွေးသားရင်းချာလိုပဲ နေရာရလာခဲ့၏။

ရန့်ကင်းဆိုသည့် တစ်ဦးတည်းသော မိတဆိုးသမီးလေး ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး အလိုလိုက်သည်းခံခဲ့ကြ တာလည်း ဒီနေ့ထိပါပဲ။

ကင်းက တစ်ယူသန်သည် ၊ အစွဲအလမ်းကြီးသည် ၊ ထို့ကြောင့် အငြိုးအတေးလည်း ကြီးတတ်၏။ သူ့ အပေါ် တစ်ခုခု ကျူးလွန်ပြောဆိုလိုက်ပြီဆို ထိုစကားကို မှတ်ထားသည် ။ သူမ ချေပပြောဆိုဖို့ အခွင့်အရေး ဖြစ်လာတာနှင့် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ပက်ပက်စက်စက် ပြောသည် ။ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူ့ရှေ့ ဖြစ်ဖြစ်။

ထိုသူဟာ ဖခင်ဖြစ်စေ၊ သူစိမ်းဖြစ်စေ နောက်ဆုံး ကျောင်းက ဆရာမကိုပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားယွင်း ဆုံးဖြတ်ပြောသွာတာရှိလျှင် ဒေါက်ခနဲ ထပြောရဲ၏။ ဦးစိုးနေသည် သမီးလေး ဘယ်လိုဆိုးဆိုး ဆိုးသည် ဟု ဘယ်တော့မှ မညည်းခဲ့ပေ။

"ငါ့သမီးက တကယ် ထက်မြက်တာ"ဟု ချီးမွမ်းခဲ့တာပင် ရှိသည် ။ ကင်းက ထိုဘဝမျိုးဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ တဲ့ သူ။

အခု သူမပဲ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်လာခဲ့သည် ။ လုပ်ငန်းအားလုံးက သူ့အတိုင်းနဲ့ သူ စိတ်ချယုံကြည်ရ သည့် လူတွေနှင့် ထားလို့ ရသည် ။ သ

မီးအတွက် ထောင့်စေ့အောင် စီစဉ်ခဲ့သည့် ဦးစိုးနေ၏ ကြပ်မတ်မှုများကြောင့် သူ မရှိတော့သော်လည်း လူယုံ အားလုံးက ဝတ္တရားမပျက်ခဲ့ကြပေ။

ကင်း နိုင်ငံခြားရောက်နေခဲ့သမျှ ကာလပတ်လုံး ဘာမှ မပူပင်ခဲ့ရပါ။ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထူး ကြပ်မတ်ပြောဆိုစရာ ဘာမှ မရှိခဲ့ဘဲ ‘ ဆယ်နေကဲ’ဆိုသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ဖယောင်းသားလေးလို ပုံ သွင်းမရသည့် ကိစ္စကျမှ ...

"ဒီကလေးကို ပြုပြင်ထိန်းကျောင်းပေးဖို့ ကျွန်မ မွေးထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ တဖြည်းဖြည်း အမှ ညှဲ့ကြွေ ကြွေပြီး စုတ်ပြတ်လေလွင့်သွားအောင် လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ"

ကင်း စကားသံတွေ ပြန်ထွက်လာတော့ ဒေါ်နီတာ မရဲတရဲ မော့ကြည့်သည် ။ ကိုင်ထားသည့် လှောင် အိမ်လေးကို ဇွန်ပန်းရုံလေးပေါ် သွားတင်ထားလိုက်၍ ...

"သမီး နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဒီကောင်လေး အရမ်းချူချာခဲ့တာ သမီးရဲ့ ၊ ကလေး တွေရဲ့ သဘောက ချူချာ လာပြီဆိုရင် စည်းကမ်းပျက်တာပဲ"

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အထာဆိုတာကို နားမလည်သည့် ကင်းက ဒေါ်နီတာပြောတာကို မှုန်ကုတ်ကုတ် မျက်နှာလေးနဲ့ နားထောင်နေ၏။

"ဒေါ်လေး အပိုမပြောပါဘူး သမီးရယ်၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဖြစ်လိုက်တာမှ အသည်း အသန်ကွယ်၊ သွေး နှစ်ပုလင်းတောင် သွင်းခဲ့ရတာ၊ နှစ်တန်းကျောင်းသားတုန်းက တစ်ခါ၊ နမိုးနီးယားဆန်ဆန် ပဲ၊ ဖြစ်လိုက်တိုင်း အသည်းအသန်၊ ကိုယ်ပူတက်လိုက်၊ ကျလိုက်၊ အန်လိုက်နဲ့ အာသီးရောင်တာဆိုလား၊ ဖြစ် လိုက်တာလဲ သောက်ဆေးတွေ

ဆယ်ရက်လောက် ဆွဲတိုက်ရတယ်"

"အဲဒါတွေ ဘာဖြစ်လဲ ဒေါ်လေး၊ ဒါ ငယ်ငယ်ကပဲ၊ အခု..."

"အခုနဲ့ ဆိုင်တာပေ့ါ သမီးရယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ ကလေးချစ်တတ်တာ သမီး သိသားပဲ၊ ကလေး တစ်ယောက် ဖျားပြီဆိုရင် ရိုက်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဆူလို့ မာန်လို့ မရတော့ဘူး၊ ပွေ့ရပိုက်ရတယ်၊ ချော့ရတယ်၊ အလိုလိုက်ယုယကြရတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကလေးက စည်းကမ်းပျက်တာပဲ၊ နာလန်ထလာတော့လဲ နာလန်ထလေးဆို ပြီး တယုတယ ဂရုစိုက်တော့ ဖျားနာတာတွေ ခဏခဏဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ သူ့ကို တင်းကျပ်ဆုံးမဖို့ အချိန်အများ ကြီး နည်းသွားတာပေ့ါ"

ဒေါ်နီတာက ကင်းကို တောင်းပန်သည့် အကြည့်နှင့် ကြည့်သည် ။

"ပြီးတော့ ဆယ်နေက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေး၊ ရုပ်လေးက ဘိုရုပ်လေးနဲ့ စကားကလဲ အရမ်း တတ်တယ်၊ ပြီးတော့..."

"ဒေါ်လေးနီတာ"

"ဟင်"

ကင်း ဒေါသက ကြောက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်လာသည် ။ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပြောနေမိသည့် ဒေါ်နီတာမှာ အလန့်တကြား မော့ကြည့်ကာ ဆွံ့အသွားလေသည် ။

"ဒေါ်လေးကို ကျွန်မက ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီကောင်လေး လူတောမတိုးရဲ တဲ့ ပျော့ညံ့မှုတွေ၊ ပြူးပြဲခြောက်ပြရင် ကြောက်တတ်ဖို့ တွေ နောက်ဆုံး ပညာတွေ သူ သင်နေပြီး စာလုံးတွေကို စားလုံးတွေအဖြစ်ပဲ သိနေဖို့ "

ဒေါ်နီတာ မှိုင်ကျသွား၏။

"အဲဒါတွေ ဖြစ်မလာခဲ့တာ ဒေါ်လေးတို့ မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်၊ အဲဒါကို ဝန်ခံပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှေး စကားနဲ့ ပြောရရင် သမီးထားရင်လဲနေ ၊ သတ်ရင်လဲ သေရမှာ ပါ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ကြိုးကိုင်ဖို့ ဆိုတာ လှည်းမောင်းရသလောက် မလွယ်ဘူး၊ ဒီလိုနေရာမှာ အလွန်အသည်းမာ တတ်တဲ့ လူမျိုး ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ က ချစ်တတ်တော့..."

"ဟွန်း..."

ကင်းက ခပ်စောင်းစောင်း ပြန်ငဲ့ကြည့်ပြီး မဲ့သည် ။ မွှေးပျံ့ပျံ့ လေအဝေ့မှာ ပန်းပင်လေးတွေ ယိမ်းနွဲ့ သွားကြ၏။ ကင်း၏ ဆံစတချို့ ယိမ်းနွဲ့ လွင့်မျောကာ မျက်နှာနုနုထက်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ် ရိုက်ပုတ်နေကြသည် ။

သူမက ဆံပင်တွေကို မသပ်ချခဲ့ပါ။ ဆံစလေးတွေလို သူမစိတ်တွေ တိမ်းလွယ်၊ ယိမ်းလွယ်ရင်လည်း အကောင်းသား။

ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ နာကြည်းမှုတွေက ကျောက်သားတွေလို ကျစ်လျစ် ခိုင်မာနေခဲ့သည် ။ ဒီသတ္တဝါဟာ ချစ် စရာသတ္တဝါမှ မဟုတ်ဘဲ။

"သမီး ရင်ထဲက အစိုင်အခဲကို ဒေါ်လေးတို့ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးရယ် ကလေးကို တင်းကျပ် ရက်စက်မိတိုင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်း ဖြစ်ရတယ်၊ ကလေးက ဘာမှ မသိရှာဘူး မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သမီး သူ့ ကို အမွေစားအမွေခံ မွေးခဲ့တာ ဒီကလေး ပျက်စီး ဆိုးသွမ်းလို့ သမီး မှာ ..."

"ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာကျေနပ်မှုတွေ ကျန်နေခဲ့ရင် ရပြီ"

ကင်းက စကားဖြတ်ပြောပြီး ဒေါ်နီတာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

"ငယ်ငယ်က ချူချာခဲ့လို့ အလိုလိုက်ထားခဲ့ရတယ်၊ ဒါနဲ့ ပဲ သူက ကု

ငွေရှစ်ဆယ်သူဌေးသားလေးလို ကြော့ကြော့မော့မော့လေး ကြီးပြင်းခွင့်ရလာခဲ့တယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား"

"ဆယ်နေရဲ့ စရိုက်ကိုက မမိုက်ပါဘူး၊ မကြောက်တတ်ပေမယ့်..."

"ကြောက်တတ်ရမယ်၊ ကြောက်တတ်ဖို့ ကို လိုချင်တာ၊ အခုပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန် မာကျောကျောနဲ့ ဒေါ်လေးတို့ ကျွန်မ ခိုင်းတာကို နာခံခဲ့သမျှ ဒါပဲလေ၊ အများကြီး မျှော်လင့်ပြီး ပြန်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ မျှော်လင့် ချက်တွေ အခု ဘယ်မှာ လဲ၊ ကျွန်မကပဲ ပေးဆပ်ပြီးရင် ပေးဆပ်နေရပါလား"

"အို... ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆယ်နေက သမီးကို မြင်ကတည်းက လေးစားရိုသေနေခဲ့တာပါ၊ သမီး ဖြစ်စေချင်တဲ့ ပုံစံ..."

"ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး"

"ဟင်"

ကင်းက လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး ကျောခိုင်းရပ်လိုက်၏။

"ဘာတွေမြင်လဲ"

"လှပါတယ်"

"ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

'တောက်' ကင်း တက်ခေါက်သည် ။ 'ဆယ်နေကဲ' ဆိုသော လူငယ်တစ်ယောက်၏ ရဲတင်းစူးရှသော မျက်လုံးရိုင်းများက ရွံစရာ။

ထိုနေ့က စကားလုံးတွေကို သတိရမိတိုင်း နောက်ထပ် ခေါ်ပြောဆက်ဆံချင်စိတ်ကို ကုန်ခန်းစေခဲ့ သည် ။ မျက်လုံးတွေကို မကြည့်နဲ့ လို့ အ

မိန့်ပေးလို့ မရ။

ကြည့်ပြီး ဘာတွေတွေးနေသလဲဆိုတာကိုလည်း ဆုပ်ဖမ်းကြည့်လို့ မရနိုင်။

ဖြစ်စေချင်သည် က ဒီကောင်လေးဟာ အမြဲတမ်း သူမရှေ့မှာ မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့လျက်၊ ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုထ။

ဘယ်လိုခိုင်းခိုင်း လုပ်ရဲရမည်။ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့နေစေချင်သည် ။ ခုတော့ ဘာမှ အရာမထင်ခဲ့ပါလား။

ဆယ်နေကဲဆိုသော နာမည်ကို မှ ည့်ပစ်ခဲ့ပြီး သူမ ထွက်သွားခဲ့သည့် နောက်မှာ လုံခြုံပြည့်စုံသည့် ကိုယ့် စည်းဝိုင်းထဲ ထည့်ပစ်ခဲ့မိတာ မှားပြီ ဆိုတာကို နောက်ကျမှ သိရ၏။

ထို့ပြင် ပညာတွေ သင်ပေးခဲ့မိသည် ။ ခြွေရံသင်းပင်းနဲ့ ထားလိုက်သေးသည် ။ နောက်ထပ် မှားပြီဆို သော အသိက ရင်ကို ပို၍ နာကျင်စေခဲ့၏။ ပထမအမှားက မသိမလိမ္မာသည့် အရွယ်၊ အချစ်ရယ်၊ ဘဝရယ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာရယ် ဘာက အရေးကြီးသလဲဆိုတာ ဘာမှ မသိခင်အချိန်မှာ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အမှား။ ဒုတိယအမှား ကတော့ မလိမ်မိုးမလိမ္မာအရွယ်လည်း မဟုတ်။ ဘဝမှာ ဘာအရေးကြီးသလဲဆိုတာကိုလည်း နားလည်နေပါပြီ။

တွေးနေရင်း လူသတ်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့၏။ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ပြီး ဘာမှ မည်မည်ရရ မလုပ်နိုင်သေးဘဲ ခေါင်းထဲမှာ ပူပြင်းနေသည် က ‘ကလဲ့စား’ဆိုသော လောင်မြိုက်မှု၊ ကိုယ့်အဖြစ်က သားကောင်နောက်လိုက်နေရင်း ကိုယ်ပဲ သားကောင်ပြန်ဖြစ်ရတော့ မလိုလို။

ကင်း မျက်ခုံးတန်းလေးနှစ်ဖက်က စုကုတ်သွားလိုက်၊ ပြန်ဆန့်သွား

လိုက် အကြာကြီး ငြိမ်သက်နေ ပြီးမှ ...

"ဒေါ်လေး"

"ဟင် သမီး"

"ဆယ်နေကဲမှာ ရည်းစားတွေ အများကြီးပဲဆိုတာ သေချာသလား"

"သေချာပါတယ်၊ ကိုစိုးလဲ စုံစမ်းထားတယ်၊ ဒေါ်လေးကိုလဲ သူ မညာဘူး"

'တော်တော်လေး ချစ်နေကြတာကိုး'ဆိုသည့် အကြည့်က ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာ၏။ ဒေါ်နီတာ မျက်လွှာချ ရှာသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အထူးကြပ်မတ်ပုံသွင်းဖို့ မှာ ခဲ့သည် ။ နိုင်ငံခြားကနေပြီးတော့လည်း ကြုံတိုင်း ဒါပဲ မေး သည် ၊ ဒါပဲ မှာ သည် ။

သူမတို့ မှာ တကယ်အပြစ်ရှိနေခဲ့ပါသည် ။ ရန့်ကင်း အတ္တကြီးခဲ့တာကို သိသည် ။ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်ဖို့ မလွယ်မှန်းလည်း သိလျက်နှင့် 'ဖြစ်ရပါစေ့မယ်'လို့ ကတိပေးခဲ့မိ၏။ တကယ်ကျတော့ ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။

ဒီနေ့ထိ ဘာမဆိုဖြစ်အောင်လုပ်တတ်ခဲ့သော ကင်းတစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ် တာကို နားလည်နေမိသည် ။

သို့သော် မတောင်းပန်ရဲတော့ပေ။

ကင်းက သာလိကာလေးနားထိ လျှောက်သွားပြီး သာလိကာမျက်လုံးလေးတွေကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ဒီဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

"အဲဒီထဲမှာ ဘယ်ရည်းစားကိုအချစ်ဆုံးလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိချင်တယ်"

ဒေါ်နီတာ ပါးစပ်ပြင်လိုက်ပြီးမှ တုံ့ဆိုင်းသွားသည် ။ ပြောသင့်

မပြောသင့်တွေဝေစိတ်လေး ခဏ ဖြစ်သွားကာ...

"သူ ဘယ်ရည်းစားကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်တယ်လို့ မကြားဘူး၊ လူငယ်သဘာဝ..."

"ဩော်... သူကလဲ ဒီပုံစံပဲလား၊ ဟွန့်..."

ကင်းက ပခုံးတွေပါ,ပါအောင် မဲ့ပစ်သည် ။ ပြီးတော့ ရယ်ပစ်လိုက်၏။

"ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါမျိုးရှိဦးမှ ကျွန်မအတွက် ကျန်မှာ ၊ ဟွန်း ရည်းစားတောင် ထားတတ်သေးတာ မချစ်တတ်ဘူးဆိုတာ အလကား၊ ချစ်တတ်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ သင်း ကောင်းကောင်း သိသွားလိမ့်မယ်"

ကင်း ဘာတွေပြောနေမှန်း ဒေါ်နီတာ မသိတော့ပါ၊ လူတစ်ယောက် ဘဝကို ကာလကြာမြင့်စွာ စီမံကိန်းချပြီး ကျကျနန ဖဲ့ရွဲ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ မှန်သလား၊ မှားသလား။

ရန့်ကင်းကတော့ သူမ ဘယ်တော့မှ မမှားဟု ယုံကြည်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ။ ဒါဆိုရင် သွားလေသူတွေဟာ မှားခဲ့ ကြသလား၊ ဒါလည်း မသိပါ။

အတိတ်ဟာ အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ...

******